

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Μιά μέρα ένας σουλτάνος βγήκε από το παλάτι του και τράβηξε κατά το παζάρι, στο μέρος όπου πουλούσαν τις πιο ακριβές προμαμίες.

Σάν έφτασε εκεί, είδε έναν γέρο που καθόταν κάτω σταφυροπόδι, χωρίς όμως νάχη τίποτε μπροστά του.

— Έ, τι πουλάς έου, γέρο; ρώτησε ο σουλτάνος με περιέργεια παραγώνοντας κοντά του.

— Σιμβουλές, αποκριθίκε άτάραχος ο γέρος.

Ο σουλτάνος ουλολόγησε λιγάκι και βγάδοντας έκατό φλουριά του τάδωσε και του έπτε:

— Πάρε αυτά τ'α χρήματα και δός μου μιά συμβουλή.

Ο γέρος πήρε τ'α φλουριά κι' άφου σκέφτηκε λιγάκι απάντησε άργά-άργά:

— Όταν σκοπεύεις νά κήμης κατιτί, νά λογαριάζης πάντα και τί σέ περιμένει έπειτα.

Οι άξιόλοθοι του σουλτάνου γέλασαν άκούγοντας αυτά τ'α λόγια, ο σουλτάνος όμως γυρίζοντας στο παλάτι διάταξε νά χωράζουν τή συμβουλή του γέρου στους τοίχους των οντάδων, στά έπιπια, στά σκέυη, παντού.

Υστερ' από κάμποσον καιρό μερικοί μεγιστάνες έκαμαν συνουμοσία και άποφάσαν νά δολοφονήσουν τόν σουλτάνο και ν' άρπάξουν αυτοί τήν έξουσία.

Κάλεσαν λοιπόν κοντά τους τόν κουρέα του παλατιού κι' άφου του δόσαν άρκετά χρήματα τόν έπεισαν νά σκοτώσει τόν σουλτάνο.

Τήν όρισμένη μέρα ο κουρέας πήγε νά ξηριση τόν σουλτάνο, με τήν άπόφαση όμως νά τόν κόψη τόν λαϊμό, καθώς είχε ύποσχεθεί στους συνωμότες.

Άλλά όταν άνοιξε τήν πετσέτα, που του έφεραν γιά νά τή βάλη γύρω άπ' τόν λαϊμό τού σουλτάνου, διάβασε τ'α λόγια αυτά κεντημένα πάνω της:

“Όταν σκοπεύεις νά κήμης κατιτί, νά λογαριάζης πάντα και τί σέ περιμένει έπειτα”.

Τό ρητό αυτό τρούμπεζε τόν κουρέα, τόν καταφύβισε. Του πέρασε άμέσως άπ' τόν νού, πώς ο σουλτάνος ήξερε τόν κακοτόγο σκεδίο του και ήθελε νά τόν δοκιμάση. Έπειτα λοιπόν στά πόδια του και άφου του διηγήθηκε τήν ιστορία της συνουμοσίας, τού ζήτησε με κλάματα στά μάτια έλεος και συγχώρησι.

Ο σουλτάνος, μόλις πληροφορήθηκε έτσι άνέλπιστα τόν κίνδυνο που διέτροφε, έστειλε νά του φέρουν άπ' τόν παζάρι τόν σωρό γέρο, τόν έκαμε τήν ίδια μέρα βεζύρη του, θανάτωσε τούς συνωμότες και χάρισε στόν κουρέα τή ζωή του...

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΑ ΔΕΣΤΑ 1848

Σύμφωνα με μιά στατιστική στά 1848 έξεδίδοντο στην Άφρική 6 εφημερίδες, στην Αυστραλία 34, στην Αυστρία 36, στο Βέλγιο 75, στόν Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 489, στην Έλλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίρλανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλλία 20, στην Πρωσσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

μα έχει από πάνω!... Θά χορτάσεις, γιά όλες τις βδομάδες, που έχετε νά γάτε!... Έχετε όρεξη;

— Όθριο!... Άλλά και νά μην είχαμε, μ'ας τήν άνοιξε ή νοσοκόμα με τίς «ρέβες» της.

— Έ, γάτε τότε σούτα, γιά δύο μήνες!

Άλλά τή σούτα δέν ή'ανε γραμμένο νά τή γάμε έμεις, αλλά τό... πάτωμα.

Καθώς έπιτανε ή νοσοκόμα κρατώντας μιά θεώρατη και άχνίζουσαν σουπερά και μ'ας είδε καθισμένους στις τμημακές θέσεις τού τρατεζιού, διάτα στους γυτρούς, μ' όλες τις λάσπες, τ'α χώματα και τ'α μεταλλώματά μας, έσάστισε, άτόμινε ξερή, ή σουπέρα τής έβριγε από τ'α χέρια, έπεσε και έσπασε σάν όβιδα κατά γής, σκορπίζοντας στο πάτωμα τή σούτα, σάν μιά θάλασσα χρυσή!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

Τό καράβι είνε κατασκευάσμα τόν διαβόλου. Έκαμαν ένα τρακούβετο ξύλο και βγήκαν διαλαμπάδες σ' όλη τή γή:

— Έμπρός, έλάσε! Ψυχές στριμένες, παθιασμένοι κόσμοι, μάτια κλειμένα στο μυστήριο, έλάτε μέσα και θά τό γνωρίσετε άμέσως!

Και άμέσως τ'α μάτια τ'α κλειστά, οι παθιασμένοι κόσμοι, ή στριμένες ψυχές, έτρεξαν κοντά άπό τής γής τ'α πέρατα, κατέβηκαν στην άερογαλιά, μπήκαν στο καράβι.

Τι τόπους θά χωρούν, τι χωρές θά γνωρίσουν, πόσα χρήματα θ' άπολάτσουν στή στιγμή!

Έξαφνα προβάλλει κι' ένα γεροντάκι ταπεινό και παρατονώρο:

— Νάμτω μέσα κι' έγώ; ρωτάει τόν καπετάνιο.

— Έμπα, τού λέει έκείνος. Έμπα μέσα και σύ. Έμπα σύνταξα...

— Νά πάω και τό ξύλακι μου μ'αζύ;

— Πιά' τό.

Έπιτρε μέσα τό γεροντάκι κι' έκατος κατάνακρο, στην πρύμη του καραβιού.

Άνοιξαν οι ναυτοδιαβόλοι τ'α πανιά, έτρεξαν τ'α ξάρτια, πήρε όρμιο σ' ανατά τό πλεούμενο.

— Καλό μας κατενόδιο! ευχήθηκαν συναιτό τους οι ταξειδιώτες.

— Καλό σας κατενόδιο! Χά, χά, χά!... Καλό σας κατενόδιο!

Χά, χά, χά!... έχουναζαν άπό πρήμη σέ πάση οι ναυτοδιαβόλοι.

Και τό χουματό τους βοήσις έγίνηκεν ευθύς κι' ανατάραξε άπ' άκρη σ' άκρη τή θάλασσα.

Όμως τό κήμα σπρώονετα απροστά; πύργος άλιγνίτους ψηλώνει πίσωθ' τους!...

Κι' από τ'α πλάγια σάν λίθοι χρωιόν άπάνω των άλλα κήματα σωρός!...

Έκέρωσαν οι ταξειδιώτες οι άναθοι. Καπνός σκόρπισαν έμπρός τους ή χωρές, οι τόποι, τ'α χουματά. Κόραξας ο φόβος φολιάζε μέσα τους. Ξεσίζει τους τ'α σπλάχνα, ρουρά τό αίμα τους.

Τό πλοίο γέρνει δεξιά, γέρνει ξερόβά, πηδά πίσω κι' έμπρός βαρβάτο πηδημα και τ'α νερά τό πλύνουν, τό κουσεύουν, τό πατούν.

Οι διαβολοκίτες στα ξάρτια σιαμαλωμένους τραγοιδούν άμέριμα, ανακαταζουν παραστρικά τούς ταξειδιώτες, γελούν με τήν έμπιστοσύνη και τήν έλπίδα τους.

— Καλό ταξειδί! Καλό κι' αιώνα! φωνάζουν πάντοτε.

Όμως τό καράβι, όσο κι' άν κατέτα κι' άν ανδνεύει, δέν πνίγεται. Παλεύει κι' άντροτεύεται, σάν νά έχη ψυχή μέσα του. Ψυχή γυγαντομένη.

Κι' είνε ψυχή του ο γέροντας που κάθεται στην πρήμη του, κι' είνε όδηγός του τό ξύλακι του.

Μ' εκείνο παίρνει όρμιο τό καράβι, λοξεύει στα ψηλά κήματα, φέρνει τήν όρη και τή λύσσα τους.

Κι' ένω οι διαβολοκίτες τόν όλεθρο του προσδοκούν, κι' ένω οι ταξειδιώτες κλάνει τή μοίρα τους, και τ'α νερά με λύσσα περιμένουν νά κλωθοπαζήσουν στο σαράι του, εκείνο σίζει τή φοιρτουλασμένη θάλασσα κι' άράζει σέ λιμάν ήρεμο και γελαστό.

— Δόξα στο σωτήρη! Δόξα στο γέροντά!... Ξεπατά σήχημα τρανή φωνή από τό στόμα των ταξειδιωτών.

— Κατάρη! άπαντά σάν αστροπέλεγο ή φωνή τόν διαβόλου.

Και τ'α νερά του κόφουν δόντονα λαχμαρώνοντας τούς ναύτες και τόν καπετάνιο τους, τόν καπετάνιο και τό μίσος του.

Έσώθηκεν όμως ο κόσμος. Έγύρισε καθένας στή χώρα του, άγάτησε τούς τόπους, ύπαινη τ'α πάθη, εσθάστηκε τό μυστήριο.

Και δέν δοξολογά τούρα π'α παρά τόν Άη-Νικόλα, τόν γέροντα. Οι διαβόλοι έφτασαν τό καράβι, μιά ο Άη-Νικόλας έκαμε τό τιμήμα του...
† Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Μεταξύ των μακροβίων συγγραφέων, περί των οποίων κι' άλλότε έχουμε γράψει, συγκαταλέγονται και οι έξής: Λεοντίους, ο όποιος έζησε 70 χρόνια, ο Λαμενβάι 72, ο Λότσι 73, ο Ντελλίλ 74, ο Μαριονέλ 76, ο Μαλεμπράνς 74, ο Μπозουέ 75, ο Γαλιλαίος 78, ο Σατωβράνδος 79, ο Ρολλίν 80, ο Μπυφόν 81, ο Όφμαν 82, ο Βολταίρος 84, ο Νεύτων 85, ο Καλδεφών 86, ο Άλδέτος ο Μέγας 87, ο Φοντενέλ 100 και ο Ίπποκράτης, ο πατήρ της Ίατρικής; 104.

